

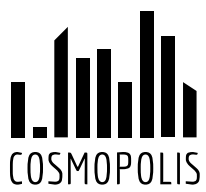
HOLLY CRAIGOVÁ

THRILLER

V V
MELCINA

COSMOPOLIS

HOLLY CRAIGOVÁ

**v v
MĚLČINA**

Přeložil Jiří Chodil

Text copyright © 2023 by Holly Craig

All rights reserved

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Jiří Chodil, 2023

Cover photos © [biletskiyevgeniy.com](https://www.biletskiyevgeniy.com), [den-belitsky](https://www.den-belitsky.com), Bogdan / Adobe Stock

ISBN 978-80-271-3973-6

*Kurtovi, za to, že mi změnil celý život.
A Milly a Emme, za to, že mi ho den co den projasňují.*

PROLOG

Netuším, proč nás sem Charles vlastně dovezl, a nemám ani to nejmenší ponětí, odkud o tomhle místě ví, jednu věc jsem se už ale za ty dny naučila: neptat se...

Lod' se naklání a pak s těžkým plesknutím dopadá zase zpátky na hladinu. Cooper, můj syn, se mě chytá za nohu a z úst je mu cítit kyselý zápach zvratků. Trpí mořskou nemocí, která ne a ne polevit. Držím se zábradlí a pokouším se ho uklidnit. Každou chvíli mu otírám ústa kapesníkem a nutím ho, aby si do něj odplivoval. A pak kapesník házím do pěnící brázdy za lodí a čekám, až se Cooperovo tělíčko znovu křečovitě rozechvěje. Dovedu si představit, jak se mu přitom pokaždé sevrou útroby, marně se ze sebe snažíci dostat něco, co v nich už dávno není, protože všechno vyzvracel. Zoufale ale přitom nechci tohle malé, hou-pající se vratké plavidlo opustit. Ano, Cooperovi je tady opravdu špatně a Kiki se tváří stále zhnuseněji a zhnuseněji pokaždé, když se její bratr pokouší zvracet, vím ale, že až loď opustíme, přiznám tím definitivně svou porážku. Děti to pochopitelně nevědí, nechápou, oč tu jde, já jsem na tom ale jinak. Je mně jasné, že to bude znamenat, že jsme dosáhli posledního bodu naší cesty. Tahle loď totiž není určena pro plavbu na otevřeném oceánu, jako to dokázala ta předchozí.

Znovu se k nám – ke mně a ke Cooperovi – připojuje Kiki. Políbím ji na temeno a přitom sleduji racka, jenž nad námi prolétá a prohlíží si nás. Zdá se, že si přímo libuje v poryvech větru, které ho unášejí sem a tam. Točí se dokola, stoupá nahoru a padá zase dolů a strašlivě přitom kejhá, což je dobře slyšet i přes hukot motoru.

Charles se dívá na oceán, ofinu má odhrnutou z čela. Dřív jsem si myslela, že je hezký. Hlavou mi prolétne vzpomínka, jak mě krmil sva-

tebním dortem, a mám chuť jít a plivnout na něj. Kolikrát jsem už zkoumala, co se v dětství mému manželovi stalo a ovlivnilo jeho psychiku! Jsem koučka správného životního stylu, musím být schopna proniknout do psychiky svých klientů, vrátit se s nimi do dětství, ale ani minulost všech svých klientů dohromady jsem nepitvala tak pečlivě jako svého muže. Pravda je, že ani po deseti letech Charlese pořád neznám. Ale známe vůbec někdy někoho doopravdy?

Pomalou se blížíme k výběžku ostrova, za kterým je vidět les, vlastní pobřeží je ale tvořeno pláží, nedotčenou a tak bílou, že to až oslňuje a oslepuje. Kopec zvedající se za ní do vnitrozemí je porostlý tropickými palmami tvořícími hustý porost. Chtěla bych nějakého průvodce, někoho, kdo by mi vysvětlil, kam se dá odtud dostat, popsal každou cestičku. Chtěla bych, aby se Charles přestal tvářit, jako že je to dobrodružství a zábava. Děti už uhodly, jak se věci mají, takže si můj manžel může přestat vymýšlet. On teď ale stejně jenom zírá před sebe, a loď přitom poskakuje na vlnách. Už se mu asi nikdy nedokážu podívat do očí.

Za výběžkem ostrova je vidět další, tentokrát je to skalnatý mys, balvany jsou navršené do chaotických hromad, temné otvory mezi nimi prozrazují, že tam jsou dutiny vedoucí kamsi do hlubin, v nichž se může skrývat cokoli.

Kdybychom sem jeli na dovolenou, na výlet s dětmi, který bych si naplánovala podle nějaké pestrobarevné brožury, určitě bych se teď tropickou nádherou tohoto místa kochala. Je ale dusné horko. Tyrkysové moře se oslnivě leskne jako jeden z mých diamantů. Ale nejsme v brožurě s leskou obálkou. Mám sevřený žaludek a špatně se mi dýchá. Moje sousedka je mrtvá a já za to nesu část viny. Můj muž nás někam vleče, a já nevím kam. Snad až příliš pevně k sobě tisknu děti. Trup lodě duní, jak do něj naráží moře.

PRVNÍ ČÁST

Před třemi měsíci

Střežte se ženy, která se vám bude snažit tvrdit, že je v manželství opravdu a úplně a ve všem naprosto šťastná. Každá, která o svém manželovi říká, že je báječný a skvělý, lže. Musíte si dávat velký pozor na všechna ta „nikdy“ a „vždy“, která lidé vypouštějí z úst. Chtějí tím jenom něco dokázat – vám, nebo sami sobě.

Proto jsem také nevěřila Arielle, své sousedce, když mi řekla, že se s manželem Mateem nikdy nepohádali, že se vždycky milovali.

Nikdo totiž není tak dokonalý.

Když se nastěhovali do sousedního domu, stála jsem několik minut za záclonou okna ložnice a novou sousedku pozorovala. Její zahrada a jakoby i celý život vypadaly tak idylicky. Slunce se jí zamilovaně opíralo paprsky do kůže, zalévalo svou září svěží trávu a terasu, která přímo křičela, jak skvělé by to bylo, kdyby mě na ni pozvala. Představovala jsem si, jak tam sedím, pohupuju nohama a popíjím ledově vychlazené růžové víno z ledově vychlazených skleniček a k tomu si dávám báječný francouzský sýr a křupavé okurčičky. Představovala jsem si, jak mi ta báječná žena vypráví o tom, jak báječně se jí žije bez dětí. O svém báječném manželovi, který ji báječně líbá, jako by spolu teprve chodili. Dům byl celý uplynulý rok prázdný, zahrada tudíž zanedbaná a holá. Teď jsem ale měla sousedku a mohla jsem začít snít o tom, že v ní snad budu mít i kamarádku. Nikdy jsem moc kamarádek neměla – ne vždy se jim totiž dá věřit. Ale u téhle nové ženy jsem chtěla, aby se na mě usmívala, jako bychom byly opravdové kamarádky.

Nová sousedka nosila při práci na zahradě měkký slaměný klobouk. Skláněla se nad záhonem s koriandrem, okopávala půdu, zalévala zem jako sama matka příroda, byla na své bylinky pyšná, to se dalo poznat.

Sotva se nastěhovali, a už klečela tam na trávě, vytahovala vzrostlé sazenice z květináčů a dělala jim na záhonech místo.

Ani nevím proč, ale hned jsem si objednala celý přívěs rostlinek s tím, že jimi osadím kolem dokola bazén...

Se sousedkou jsme na sebe mávaly, když jsme se v autech míjely na společné příjezdové cestě, já ji vždy krátce pozdravila a zachytila přitom její jméno. Ariella. Jméno, které bych si jako dítě přála mít.

Ariella. Vypadala tak dokonale, až to bolelo. Princeznovské jméno. Působivě zaoblená postava. Způsob, jakým usrkávala ledovou vodu.

Byla ale příliš dokonalá, takový ten typ člověka, kterého obdivujete z dálky, ale nemůžete ho pozvat do vlastního domu, protože by si určitě všiml všech nedokonalostí a křehkostí vašeho vlastního života. Nemůžete si dovolit riskovat, že vás s ním bude kdokoli srovnávat. Nejlepší je se takových lidí stranit tak dlouho, dokud na jejich dokonalosti nenajdete kaz, chybu. Ta totiž vyrovná podmínky, rozdá nově karty. Pak je čas poslat jim pozvánku. Nasypat olivy do misek a nalít šampaňské do vysokých štíhlých sklenek. Pak už si jste rovni, už nejsou lepší než vy všichni ostatní, obyčejní. Pak se můžete stát přáteli.

Viděla jsem ten okamžik, kdy její dokonalá fasáda praskla. Viděla jsem ji jednou ráno, když Mateo odešel do práce, plakat do kapesníku.

O dvě hodiny později jsem vytáhla ozdobný list papíru...

~

Pozvánku jsem nechala vhodit do jejich poštovní schránky ve zlaté obálce se jmény sousedů vyvedenými kaligraficky dokonale vykrouženým písmem. Tříkrát jsem se pokoušela ji nadepsat sama, ale nedokázala jsem to dostatečně dokonale, takže jsem musela přimět hospodyni Georgiu, aby to udělala za mě, já jí to jen diktovala. „Ne, přijďte v šest hodin, nepiš tam, že až v sedm. Nic nenoste. Moc se na vás těšíme. Ano, moc se na vás těšíme – žádné ‚budeme potěšení‘, to by bylo moc formální. A já nechci, aby si myslela, že jsem taková studená.“

Vybídla jsem Georgiu, aby zaběhla k sousednímu domu a hodila obál-

ku do schránky. Oknem v obývací místnosti v patře jsem sledovala, jak vychází zahradní brankou a zlatý papír se jí leskne v ruce. Vlastně ani nevím, proč jsem si vybrala zlatou. Kéž bych si vybrala perleťovou. Ve zlatém byla pozvánka pořád příliš formální.

Kéž bych ji nikdy neposílala.

Ve volných chvílích, mezi klienty svého studia, jimž jsem radila online, jsem požádala Georgiu, aby chodila zkontrolovat schránku, jestli nepřišla odpověď, ale nic... protože to dopadlo mnohem lépe. Někdo zaklepal na dveře.

A tehdy jsem se s Ariellou poprvé skutečně setkala.

Nyní

Slunci jako by se dnes ráno nechtělo na obloze skoro ani ukázat a tipuju, že většina Sydney z toho je nadšená. Moci si tak zůstat v klidu a ve tmě pod peřinou. Venku bude chladno, i když už je jaro. Živé ploty kolem dvora jsou ztuhlé chladem, ještě nejsou připravené ze sebe setřást zimu.

Charles hluboce spí a netuší, že už za čtrnáct minut budík rozbuší jeho odpočívající srdce.

Jakmile se probudí a začne se hlučně chystat do práce, zburcuje Kiki a Coopa. A pak začne den doopravdy. Proto si musím dopřát ještě těch krátkých čtrnáct minut ticha, než se to rozjede. To potřebuje každá matka.

Probudil mě tlak v břiše a šimrání pod žebry. Dostala jsem se do toho stadia těhotenství, do pátého měsíce, kdy cítím miminko mnohem víc a intenzivněji.

Trochu se bojím, že když se teď převalím, abych vstala, Charles to ucítí a nebude potřebovat budík, aby se probрал. Je tu ale ten *obřad*, který dělám každé ráno, a pokud ho nestihnou, budu mít rozhozený celý den.

Charlesův dech je hluboký, nádech – výdech – nádech – výdech... pořád stejně pravidelně. Četla jsem, že když člověk spí opravdu hluboce, tak mu tělo jakoby ochrne. Pokud tedy Charles spí takhle, když je skoro v kómatu, neměl by snad cítit, že se pohybuju. Přestanu se na něj tedy ohlížet a posunuji se po matraci tak dlouho, až se nohama dotknu staré dubové podlahy. Kradmo se ohlédnou, Charles se pořád ani nehne, a vydám se ke stolku pod arkýřovými okny.

Stolek je něco jako výstava naší historie. Můj telefon, jeho klíče, křišťálová váza, kterou nám darovala jeho matka k našemu desátému výročí – jsou v ní teď bílé růže David Austin –, stříbrná krabička se zlatým

lemováním, fotografie našich dětí, Charlese a mě pod Eiffelovkou, kniha o venkovských sídlech a pečlivě vyleštěný svícen. To všechno leží vedle sebe jako exponáty z muzea našeho života. Někdy se na všechny ty věci dívám a bojuji s pokušením to všechno srazit rukou na zem, hrnout je předloktím po desce stolku, až na konci spadnou dolů a rozbijou se na kusy. Uspokojilo by mě to. Jestli něco nesnáším, tak je to faleš.

Stojím tu ale kvůli jedinému předmětu. Svému mobilnímu telefonu. Zvedám ho a zadávám heslo, cítím, jak mi hoří tváře. Kliknu na ikonku WhatsApp a zadívám se na jméno, u něhož svítí symbol jedné nové zprávy. Čtu si ji a jako by mě v útrokách šimrala spousta motýlích křídélek. Nejsem si jistá, jestli mé vzrušení nějak ovlivňuje dítě ve mně, ale to se dávat do pohybu tak divoce, že se musím chytit stolku, abych se udržela na nohou. Vymažu zprávu a odložím telefon na stůl. Teď už budu mít po zbytek dne klid, budu se moci soustředit na to, co se bude dít.

Škvírou mezi těžkými sametovými závěsy proniká do místnosti žluté světlo. Sousedé mají na zahradě rozsvícené lampy, celá její obrovská plocha je jimi ozářená. Jinak se ale příliš neliší od té naší. I naše domy jsou stejné. Stejný pětiúrovňový dům, stejný výhled na řeku.

Ariella a její manžel Mateo v tom domě, který je pro ně dva příliš velký, ještě také klidně spí. Kromě nich je tam ale spousta mužů z ochranky. Prostory natolik přetékají testosteronem, že se tam skoro nedá dýchat. Kdysi dávno jsem si myslela, že bych jí mohla pomoci. Ale tak je tomu se sousedy vždycky: musíte být opatrní na to, kolik se toho dozvíte, jak moc toho víte... a jak moc se zapojíte do jejich života.

Před třemi měsíci

Když vás někdo při setkání obejmě, z jeho horké kůže ucítíte sušenky a vanilku, sladkou vůni něčeho, co se zrovna vytáhlo z trouby, a vlasy, z nichž se ta vůně line, jako by se vám omotaly okolo nosu a úsměv toho člověka vám rozzáří celý den, zaskočí vás to. Naposledy jsem cítila kůži jiné ženy na své, když mě objímala matka. A naposledy, když jsem vnímala kůži jiného člověka, bylo to před dvěma dny, já byla napůl spoutaná zmuchlaným ložním prádlem a váha toho druhého mi drtila břicho. Ariella v sobě měla ten typ láskyplné energie, kterou jsem jí záviděla. Jak může být někdo *tak* milý?

„Nedovedeš si představit, jakou jsem měla radost, když jsem uviděla tuhle pozvánku.“ Usmívala se, tiskla si zlatou obálku k srdci a začala mi okamžitě tykat. „Připadala jsem si tak divně, když jsme se sem přistěhovali z Bondi. Víím, že bydlíme hned vedle sebe, ale stejně mám pocit, že to mám k jiným lidem daleko.“

„Chápu tě,“ přikývla jsem a nevěděla, kam s rukama. Bylo to asi proto, že jsem měla všehovšudy jen dvě kamarádky. A že jsem si vždycky připadala divně, když jsem měla mít cokoli do činění s příliš přátelskými ženami. Moje matka byla chladná. Po životě s ní jsem nemohla tušit, že existují i vřelé ženy. Konečně jsem to vyřešila a založila si ruce v bok. „Jsem ráda, že teď budu mít sousedku.“ Snažila jsem se mile usmívat a tvářit se co nejpřirozeněji. „Ve vašem domě přes rok nikdo nebydlel. A prázdný je i ten dům na druhé straně, protože ti lidé, co jim patří, cestují pořád někde po světě.“

Vyhlédla mi přes rameno. „Vypadá to ale na přátelskou ulici.“

Pokrčila jsem rameny. „Lidé tu mají snahu držet se trochu moc stranou.“